

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 4861/23
25.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца “Електродистрибуција Србије” д.о.о. Београд – Огранак “Електродистрибуција” Смедерево, са седиштем у Смедереву, Шалиначка 60, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Радислав Маравић, адвокат из Смедерева, Трг републике 3/4, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Смедереву П 147/21 од 4.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П 147/21 од 4.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П 147/21 од 4.11.2022. године, првим ставом изреке укинута је у целости решење о извршењу јавног извршитеља ... из Смедеревске Паланке ИИвк 941/2016 од 29.12.2016. године, којим је тужени обавезан да тужиоцу исплати укупан износ од 852.203,77 динара, са законском затезном каматом на појединачно означене месечне износе почев од последњег дана у месецу до исплате, па је тужбени захтев одбијен као неоснован. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 42.000,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је првостепену пресуду побијао у целости због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући правилност првостепене пресуде, сагласно овлашћењима прописаним чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11....18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба тужиоца није основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног

поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које Апелациони суд пази по службеној дужности, а жалбом тужиоца се не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка које би биле од утицаја на законитост и правилност донете одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, тужени је према евиденцији тужиоца корисник електричне енергије и води се као купац електричне енергије за потребе домаћинства. Како тужени није редовно измиривао дуг за утрошену електричну енергију са правним претходником тужиоца закључио је дана 29.11.2013. године споразум о регулисању дуга, који се односи на дуг туженог за испоручену електричну енергију доспео на дан 31.5.2013. године, а који није измирен на дан 31.7.2013. године у укупном износу од 655.493,55 динара, што је износ дуга за репрограм. Чланом 2 споразума одређено је да се дужнику – туженом у складу са условима из одлуке Управног одбора ЈП “Електропривреда Србије” условно отпушта износ дуга у висини од 15 дуга из члана 1 споразума, што износи 98.324,93 динара. Чланом 3 споразума дужник – тужени се обавезао да неизмирени дуг у износу од укупно 557.169,52 динара исплати у 60 једнаких месечних рата, по 9.286,16 динара, а да прва рата доспева 25.12.2013. године, док остале рате доспевају сваког 25. дана у наредним месецима у складу са утврђеним бројем рата, а да се у периоду отплате репрограмираног дуга неће обрачунавати камата на износ репрограмираног дуга. Чланом 5 споразума уговорено је да ће се, уколико дужник – тужени не измири две узастопне рате репрограмираног дуга и после упозорења сматрати да је споразум раскинут и извршиће се обрачун целокупног износа доспелог дуга са обрачуном каматом, на начин који би се применио да споразум није закључен. Чланом 6 споразума уговорено је да дужник – тужени признаје целокупан износ дуга из члана 1 споразума, те да у случају раскида споразума на остатак дуга неће истицати приговор застарелости.

Према налазу вештака економско – финансијске струке од 28.12.2021. године, дуг туженог по закљученом споразуму о регулисању дуга за електричну енергију на дан подношења предлога за извршење – 27.12.2016. године износио је 655.493,55 динара. У моменту потписивања споразума дана 29.11.2013. године био је доспео за плаћање и рачун за утрошену електричну енергију за јун 2013. године који није ушао у репрограм и који је тужени морао да плати да би потписао споразум, што је и учинио уплатом на благајни дана 29.11.2013. године у износу од 5.000,00 динара. На картици потрошача после потписивања споразума нема обрачуна потрошње, већ само износ рате репрограма, а од дана 1.4.2014. године када је споразум раскинут само је обрачунавана камата. До дана 1.4.2014. године када је споразум раскинут тужени је био задужен са пет месечних рата у износима од по 9.286,16 динара, укупно 46.430,80 динара. Након потписивања споразума дана 29.11.2013. године, па до дана 1.4.2014. године када је споразум раскинут, а и на даље до дана 31.12.2017. године тужени није извршио ниједну уплату по основу потписаног споразума. Износи задужења и у изводу из пословних књига тужиоца на дан 2.11.2016. године приказани су као месечно задужење од 4/2014 до 9/2016 представљају обрачунату месечну камату на главни дуг по споразуму, а обрачуната месечна камата се не може приказати као месечно потраживање по основу главног дуга за утрошену електричну енергију. У априлу 2014. године тужилац је раскинуо споразум и туженог је задужио са преосталим износом од 510.738,72 динара и са износом од 98.324,03 динара, што је и износ условно отписаног

дуга. У последњих годину дана пре подношења предлога за извршење дана 27.12.2016. године (период од 27.12.2015. године до 27.12.2016. године) нема ниједног задужења туженог са обрачуном за утрошену електричну енергију, нити задужења туженог са ратама репрограма, већ само месечно задужење за обрачунату камату и у том периоду нема ниједне уплате од стране туженог. Према изјашњењу истог вештака од 21.4.2022. године по примедбама тужиоца, обрачунати дуг по споразуму о регулисању дуга се односи на редовну потрошњу електричне енергије.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је у складу са одредбом члана 387 став 1 тачка 1 Закона о облигационим односима оценио да су потраживања тужиоца застарела, будући да у року од једне године пре подношења тужбе не постоји ниједно доспело задужење туженог према тужиоцу, а да су ранија постојећа доспела задужења застарела, те је престало право тужиоца да од туженог потражује наведене износе.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које Апелациони суд у целости прихвата и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исто упућује.

Неосновани су жалбени наводи о погрешној примени материјалног права - одредбе члана 378 Закона о облигационим односима указивањем да су парничне странке закључиле споразум 2013. године којим је тужени признао дуг, па да се ради о уговорној обавези по којој рок застарелости износи три године, те да се не примењује рок застарелости од једне године из члана 378 став 1 Закона о облигационим односима.

Одредбом члана 378 став 1 тачка 1 Закона о облигационим односима прописано је да потраживање накнаде за испоручену електричну енергију застарева за једну годину, када је испорука извршена за потребе домаћинства.

Одредбом члана 387 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да се застаревање прекида када дужник призна дуг. Ставом 2 истог члана прописано је да се признање дуга може учинити не само изјавом повериоца, него и на посредан начин, као што су давање отплате, плаћање камате, давање обезбеђења.

Одредбом члана 392 Закона о облигационим односима прописан је рок застарелости у случају прекида, па је ставом 1 овог члана прописано да после прекида застаревање почиње тећи изнова, а време које је протекло пре прекида не рачуна се у законом одређени рок за застарелост, а ставом 2 истог члана прописано је да застаревање прекинуто признањем од стране дужника почиње тећи изнова од признања, а ставом 6 истог члана прописано је да застаревање које почиње тећи изнова после прекида, навршава се кад протекне онолико времена колико је законом одређено за застаревање које је прекинуто.

Одредбом члана 393 Закона о облигационим односима прописано је да ако је прекид настао признањем дуга од стране дужника, а поверилац и дужник су се споразумели да измене основ или предмет обавезе, ново потраживање застарева за време које је одређено за његову застарелост.

Одредбом члана 348 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да обавеза престаје ако се поверилац и дужник сагласе да постојећу обавезу замене новом и ако нова обавеза има различит предмет или различит правни основ, а ставом 2 истог члана прописано је да споразум повериоца и дужника којим се мења или додаје одредба о року, о месту или начину испуњења, затим накнадни споразум о камати, уговорној казни, обезбеђењу испуњења или о којој другој споредној одредби, као и споразум о издавању нове исправе о дугу, не сматрају се преновом.

У конкретној ситуацији закључен је споразум између примаоца услуга - туженог и даваоца услуга - тужиоца о измирењу доспелог дуга, и тим споразумом потрошач - прималац услуга (тужени) се обавезује да плати доспело потраживање и застарелост почиње поново да тече од дана признања дуга сходно члану 392 став 1, 2 и 6 Закона о облигационим односима. Закљученим споразумом о измирењу доспелог дуга између парничних странака није настала нова обавеза у смислу одредбе члана 348 Закона о облигационим односима, јер је закључењем споразума само промењен начин извршења обавезе и уговорени рокови у којима иста треба да се изврши, а није промењена природа обавезе, па се рокови застарелости рачунају према одредбама закона који се односе на ту врсту обавезе, па је правилно првостепени суд закључио да се у конкретној правној ситуацији примењује рок застарелости из члана 378 став 1 Закона о облигационим односима у вези са чланом 392 став 6 Закона о облигационим односима, па како у последњих годину дана пре подношења предлога за извршење не постоји ниједно задужење туженог по основу дуга за испоручену електричну енергију за потребе домаћинства, а ранија постојећа задужења су застарела, по оцени Апелационог суда правилно је првостепени суд укинуо у целости донето решење о извршењу и као неоснован одбио тужбени захтев.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су без утицаја на могућност другачијег пресуђења.

Правилном применом чланова 153 и 154 Закона о парничном поступку, првостепени суд је одлучио о трошковима парничног поступка, с обзиром на исход спора и постигнути успех странака, чију висину је определио сагласно одредбама Адвокатске тарифе важеће на дан пресуђења.

На основу изложеног применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 и применом члана 401 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као изреци.

Председник већа – судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић